

Meditacions: Dissabte de la cinquena setmana de Quaresma

Reflexió per meditar el dissabte de la cinquena setmana de Quaresma. Els temes proposats són: l'engany de les temptacions; sentir-se portadors d'un tresor; seguir Crist al Calvari.

DESPRÉS DE LA RESURRECCIÓ DE LLATZER, els grans sacerdots i els fariseus van convocar el Sanedrí i van dir: «Què podríem fer? Aquest home fa massa miracles. Si el deixem estar, tothom creurà en ell, i vindran

els romans a destruir el lloc sant i tot el nostre poble» (*Jn 11, 47-48*).

Aleshores Caifàs, que era el gran sacerdot, va prendre la paraula: «val més que mori un sol home per tots, abans que no desaparegui tot el nostre poble» (*Jn 11, 50*). A partir d'aquell moment, l'evangelista assenyala que les autoritats jueves «havien donat ordres que, si algú sabia on era, el denunciés perquè el poguessin agafar» (*Jn 11, 57*).

Els jueus ja feia temps que tenien la idea d'acabar amb Jesús, però fins aquell moment no havien pres una resolució ferma. La resurrecció de Llätzer els va fer prendre la decisió definitiva. Per això, Caifàs conclou que convé que Jesús mori. Els allà presents es convencen d'haver adoptat una resolució justa, ja que així evitarien que tremolés la fràgil pau pactada amb les autoritats romanes i que les represàlies acabessin amb el poble jueu, encara

que aquesta no era la veritable raó per la qual perseguien Crist.

Aquesta manera de fer reflecteix, d'alguna manera, el procés de tota temptació. «Generalment actua així: comença amb poc, amb un desig, una idea, creix, encomana els altres i, al final, es justifica»^[1]. I el cor, suggestionat per la passió, sovint es convenç de la justícia torçada d'aquest pensament. Però el dia a dia del cristià també està marcat per les inspiracions de l'Esperit Sant; Déu ens presenta nombroses ocasions per redreçar els nostres impulsos cap als béns eterns promesos. Podem demanar-li al Paràclit que ens ajudi a ser dòcils als seus consells, a acollir les crides que ens adreça, i que ens concedeixi la saviesa per no enganyar-nos amb alguna temptació passatgera.

NO TOTHOM va reaccionar de la mateixa manera en presenciar la resurrecció de Llätzer. «Molts dels jueus que havien vingut a casa de Maria i veieren el que va fer Jesús cregueren en ell» (*Jn* 11, 45). Aquells que van quedar meravellats en contemplar el miracle van sortir a rebre el Senyor a la seva entrada triomfal a Jerusalem: «La gent que era amb Jesús quan va cridar Llätzer fora del sepulcre (...) en donava testimoni. Per això tothom sortí a rebre'l, assabentat del senyal prodigiós que ell havia realitzat» (*Jn* 12, 17-18).

En altres moments, Jesús havia impulsat els seus deixebles a anunciar la salvació: «Aneu per tot el món i anuncieu la bona nova de l'evangeli a tota la humanitat» (*Mc* 16, 15). En aquest cas, però, no hi ha paraules explícites: el que realitza aquesta gent és la conseqüència natural d'haver conegut el Senyor. Se

senten portadors d'un tresor, i volen compartir-ho amb tots els germans. És la mateixa reacció d'Andreu quan troba Pere: «Hem trobat el Messies» (Jn 1, 41). «L'alegria de l'evangeli omple el cor i la vida sencera dels qui es troben amb Jesús. Els qui es deixen salvar per Ell són alliberats del pecat, de la tristesa, del buit interior, de l'aïllament. Amb Jesucrist sempre neix i reneix l'alegria.»^[2].

«L'apostolat —deia sant Josepmaria— (...) és una sobreabundància de la vida interior»^[3]. Els apòstols atreïen perquè comunicaven l'experiència que havien tingut de Jesucrist: l'havien vist, tocat i sentit, per la qual cosa era natural encomanar l'alegria d'haver-se trobat amb ell. No era una tasca imposada des de fora, sinó l'impuls espontani de qui ha omplert el cor amb l'Evangeli.

MOLTS dels qui, en veure aquell miracle, van creure en Jesús, i que després el rebrien amb crits a Jerusalem, potser es van sentir defraudats en presenciar la seva condemna a mort. Els dies de goig semblarien ja tan llunyans. Alguns potser van presenciar el seu pas amb la creu. I, al moment de morir, només el van acompanyar la seva Mare, Joan i unes quantes dones.

No sabem amb certesa per què tota aquesta gent va abandonar Jesús. És probable que fos la por de ser identificat amb ell, un condemnat a mort, o bé el pensament que potser aquell home no era el Messies esperat. Crist no havia esdevingut el motiu principal de la seva vida, i pot ser que això els portés a amagar la seva admiració pel Mestre. «Aquest és el moment per dir a Jesucrist: “Senyor, m'he deixat enganyar, de mil maneres vaig escapar del teu amor, però aquíestic una altra

vegada per renovar la meva aliança amb tu. Et necessito. Rescata'm novament, Senyor, accepta'm un cop més entre els teus braços redemptors”»^[4].

Seguir Crist implica deixar la comoditat de la riba per apassionar-se en la missió de ser el seu testimoni. L'Esperit Sant, amb els seus dons, ens ajuda a recórrer aquest camí, que inclou tant els clams de Jerusalem com el dolor del Calvari. La Verge Maria va arriscar tota la vida amb aquell «sí» a l'àngel. I encara que això li va comportar molts moments de dolor fins a veure morir el seu fill, la seguretat que Déu sempre triomfa li va donar el més gran dels consols. «Amb un grapat de dones valentes, com aquestes, ben unides a la Verge Dolorosa, ¡quina labor d'ànimes que es faria al món!»^[5].

[1] Francesc, Homilia, 4-IV-2020.

[2] Francesc, *Evangelii gaudium*, núm. 1.

[3] Sant Josepmaria, *Amics de Déu*, núm. 239.

[4] Francesc, *Evangelii gaudium*, núm. 3.

[5] Sant Josepmaria, *Camí*, núm. 982.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-es/meditation/
meditacions-dissabte-de-la-cinquena-
setmana-de-quaresma/](https://opusdei.org/ca-es/meditation/meditacions-dissabte-de-la-cinquena-setmana-de-quaresma/) (27/03/2026)